

Johan Croneman: Journalistiken om hotet från Ryssland är oanständigt ensidig

Krönika DN 220118

Många med mig har mycket liten förståelse för militära strategispel. Jag känner bara olust över att det slumrande kalla kriget ser ut att vakna till liv igen. Medierna borde åtminstone hålla huvudet kallt. Men var är de kritiska analyserna?

”Det känns som om världen styrs av tonåringar, som dessutom har extra mycket hormoner i kroppen. Det är en mardröm.”

En ung man i Ukraina analyserar det spända läget i dokumentären ”Hotet mot Ukraina” (SVT Play), som sändes i söndags kväll, och jag är mer än benägen att hålla med honom. Man skulle rent av vilja hålla om honom.

Generationerna födda och uppvuxna efter Sovjetunionens kollaps 1989-1991 har mycket liten förståelse för geopolitik och militära strategispel, när det slumrande kalla kriget nu ser ut att vakna till liv igen känner de bara oro och olust. Några av oss andra delar den oron, andra ser som sin uppgift att bara sprida den vidare.

SVT och TV4 har dundrat på om den militära ”upptrappningen” på Gotland, pansar patrullerar Visby hamn och försvaret sänder förstärkningar. Svenska medier tycks ha fått förkrigskänslor och att döma av rubriker, texter, analyser (?) är ett förestående ryskt anfall mot Gotland bara en fråga om tid. Har ni läst eller sett någon upplyst och påläst om detta militära tuppspel som haft något kritiskt och/eller intressant att säga?

Rapporteringen är oanständigt ensidig.

SVT släpper fram två dokumentärer om läget, den ovan nämnda ”Hotet mot Ukraina” och ”Ryssland vs Ryssland” (bägge två rätt öppet antiryska), i övrigt är det en strid ström av experter, oftast knutna till det svenska totalförsvarets forskningsinstitut (FOI) som får lägga ut texten.

När Gudrun Persson, forskningsledare från just FOI, i Agenda till slut berörde själva grundbulten i konflikten och sade, ”för Ryssland är det en existentiell fråga”, så väntande man på följdfrågor och utveckling – icke sade Nicke, som i det här fallet hette Magnus Thorén, programledare i Agenda. Han såg verkligen inte något behov av att utveckla frågan om just det existentiella hotet.

Det är inte särskilt svårt att bli anklagad för att vara Putin-kramare, och varför inte stalinist, om man tycker att rapporteringen är ensidig – är det den rädslan som avhåller svenska intellektuella och historiskt insatta att komplicera frågan?

Tittar man på Europakartan från 1989 och framåt är det väl knappast möjligt att anklaga Ryssland för expansionism – snart helt inringat av Natomedlemmar. Det är verkligen en existentiell fråga för Ryssland som Gudrun Persson konstaterade i Agenda, och i den frågan har förmodligen Putin och ett alltmer trängt Ryssland ett enormt starkt stöd från ryssarna i allmänhet. Var finns den nyansen i medierapporteringen?

Det finns givetvis inte en enda legitimt skäl till att hota eller attackera sina grannar med våld (Tjetjenien/Georgien/Belarus), att annektera grannens mark (Krim), men att inte förstå frågorna historiskt, och att höra till exempel USA:s vice utrikesminister Wendy Sherman tala (Agenda i söndags) om Natos och USA:s vänskapliga och icke-aggressiva hållning gentemot omvärlden och grannar är ju hårresande.

Hur har USA sedan 1945 svarat på minsta antydning till sociala och politiska förändringar i grannländer i Syd- och Mellanamerika? Jo, med våld, mord, tortyr och militärkupper i land efter land under 75 års tid. Det är ingen åsikt, det är historiska fakta.

De flesta av oss både ogillar, avskyr och fruktar det här geopolitiska kriget/spelet som pågått i stort sett oavbrutet i Europa under hundra års tid, och risken att det ska kasta in Europa i en ny förödande katastrof är

uppenbar. Varför svensk oberoende (?) media och svensk public service så hundraprocentigt kastar sig in på Natos & USA:s sida i den här komplicerade och komplexa konflikten är svårbegripligt.

Man släcker ner på söndagskvällen efter helgens stöveltramp och minns den unge mannen från dokumentärfilmen: "Det är en mardröm". Ger de sig inte förrän vi har ett nytt krig i Europa?

